

אנטיתזה

1. מוצאם של הפלשתים

מוצאם של הפלשתים לא ידוע בוודאות. ממצאים ארכאולוגיים מצאו קשר בין התרבות החומרית הפלשתית לתרבות המיקנית של אזור הים האגאי, וכיום מקובלת התאוריה כי הפלשתים היו חלק מגויי הים שפלו לאזור מזרח הים התיכון לפני כ-3600 שנה.

2. לפלשתים היה מונופול ארוך על חרשות הברזל, מיומנות שהם רכשו במהלך מסע הכיבושים שלהם באנטוליה. הם נקראו אלופילי (זרים) בתרגום השבעים.

משנהדפה פלישת גויי הים על ידי מצרים, הפלשתים התיישבו לאורך מזרח הים התיכון בערך באותה התקופה שבה יישבו הישראלים את הרי יהודה והשומרון. כך למשל פפירוס האריס, המתאר את הישגיו הצבאיים של רעמסס השלישי, מוסר תיאור קצר של תוצאות המלחמה בגויי הים בשנה השמינית למלכותו.

3. ספר שמות פרק יג

(יז) ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה וישבו מצרימה:

4. ספר שמות פרק יג

(יט) וחרש לא ימצא בכל ארץ ישראל כי אמר {אמרו} פלשתים פן יעשו העברים חרב או חנית: וירדו כל ישראל הפלשתים ללטוש איש את מחרשתו ואת אתו ואת קרדמו ואת מחרשתו... והיה ביום מלחמת ולא נמצא חרב וחנית ביד כל העם אשר את שאול ואת יונתן ותמצא לשאול וליונתן בנו:

5. ספר שמות פרק יז

(ז) וישמעו פלשתים כי התקבצו בני ישראל המצפתה ויעלו סרני פלשתים אל ישראל וישמעו בני ישראל ויראו מפני פלשתים. **א. רש"י דברי הימים א פרק יד פסוק ח**

באותן ז' שנים שמלך דוד בחברון לבד לא אמרו דבר ולא חששו על שמלך דוד על חברון כי אמרו מה לנו שמא נציב או שר מנהו לדוד על חברון אבל כשנמשח למלך על כל ישראל אז עלו כל הפלשתים לבקש את דוד שלא רצו שיהא מלך בישראל...

6. ספר בראשית פרק י

(יג) ומצרים ילד את לודים ואת ענמים ואת להבים ואת נפתחים:

(יד) ואת פתרסים ואת כסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת כפתרים:

(טו) וכנען ילד את צידן בָּכְרוּ וְאֶת חַת:

רש"י על בראשית פרק י פסוק יד

(יד) פתרוסים ואת כסלוחים אשר יצאו משם פלשתים - משניהם יצאו שהיו פתרוסים וכסלוחים מחליפין משכב נשותיהם אלו לאלו ויצאו מהם פלשתים:

א. ספר דברים פרק לב

(כא) הם קנאוני בלא אל כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא עם בגוי נבל אכעיסם:

7. מאז ומקדם מאת ג'ואן פיטרס.

הספר יצא לאור בשנת 1984 והיה רב מכר ומעורר מחלוקת הן בארצות הברית והן בבריטניה.

תמציתו של הספר

הטענה העיקרית שמעלה פיטרס בספרה שומטת את הקרקע תחת טענותיהם של הפלסטינים. באמצעות ניתוח נתונים דמוגרפיים גורסת פיטרס שמישור החוף והשפלה המרכזית, שהיו מיושבים בעיקר ביהודים טרום 1948, היו מיושבים בדלילות על ידי ערבים במהלך המאה ה-19. פיטרס טוענת שבשנת 1893 היו בפלסטינה 54,431 יהודים וכ-92,300 תושבים לא יהודים. הפריחה הכלכלית שליוותה את שיבת ציון, בעיקר מן הרבע האחרון של המאה ה-19, הניעה הגירת פנים של ערבים משדרת ההר ומעבר הירדן המזרחי - אזורי התיישבות מסורתית של הערבים בפלשתינה, והגירה בלתי חוקית מרחבי המזרח התיכון, למישור החוף והשפלה המרכזית, המיושבים בעיקר ביהודים.

ביקורת ותמיכה

היסטוריונים וחוקרים רבים הביעו ביקורת חיובית על הספר. ברברה טוכמן, מחברת "מצעד האיוולת" כינתה את הספר "אירוע היסטורי כשלעצמו, בחשפו עובדות שנדחקו עד כה לאפלה". את הקמפיין נגדו היא כינתה "קמפיין נאצה" שנובע מאנטישמיות ואפולוגטיקה כלפי אש"ף.^[4]

8. "בארץ ישראל, מי שלא מאמין בניסים הוא לא מציאותי" (בן גוריון)